

δες δολλάρια, με τὰ ὅποια ἀσφάλισα τὸν προπονητὴ αὐτουνοῦ τοῦ κατεργάρη!

Ἐδῶ, ὁ Τζίμ νοιώθει τὴν ἀξιοπρέπειά του νὰ θίγεται ἀγρίως. Παρακαλεῖ τὴν μνηστὴ του νὰ τὸν ἀλαφρώσει ἀπὸ τὸ πουπουλένιο κι' ἀγαπημένο του βάρος της. Ἐκείνη πηδάει κάτω. Κ' ἐκείνος, σκαρφαλώνοντας μ' εὐκινῆσια χιμπαντζῆ ὡς τὴν ὀροφὴ τοῦ ἀσανσέρ, λέει στὸν κύριο Ζόρνταν ἀξιοπρεπῶς:

— Κύριε!... Σὰς σέβομαι, ὡς πατέρα τῆς θελκτικῆς αὐτῆς ὑπάρξεως, τὴν ὁποία τόσο λατρεύω!... Σὰς περιφρονῶ ὅμως, ὡς ἐπιχειρηματία!... Γιατί θέλετε νὰ μπερδέψετε, με τὴν εὐτυχία τῆς μοναχοκόρης σας, αὐτὰ τὰ πενήντα ψωρο-χιλιοδολλάρια;

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἀγαπητέ! ἀπαντᾷ ὁ θετικὸς ἐπιχειρηματίας. Αὐτὰ τὰ πενήντα ψωρο-χιλιοδολλάρια εἶνε κάτι τὸ χειροποιαστὸ καὶ σίγουρο!... Ἐνῶ ἡ γαμήλιος εὐτυχίας πού μου λέτε, εἶνε συνήθως ἀπιαστα πουλιά καὶ κουροφέξαλα!

Ἄπο μὲν ἀπόμεινε σκεπτικὸς. Ἐπρεπε νὰ βρῆ κάτι, γιὰ νὰ τουμπάρη τὸν πατέρα τῆς ἀγαπημένης του, τὸν τόσο ψυχρὸ ἐπιχειρηματία. Ἡ Ντέλια του, ζαρωμένη σὲ μιὰ ἄκρη τοῦ ἀσανσέρ περίμενε με ἀγωνία, τὴ φορά αὐτῆ, τὴν ἐξέλιξι τῆς καταστάσεως!

— Βρῆκα! λέει ξαφνικὰ σὰν τὸν ἀρχαῖο Ἀρχιμήδη, ὁ Τζίμ. Ἀκούστε, κύριε Ζόρνταν... Χάνετε, εἶπατε, πενήντα χιλιάδες δολλάρια, ἀν δώσετε τὴν συγκατάθεσί σας καὶ παντρευτῶ τὴν κόρη σας!... Χάστε τα!... Κ' ἐγώ, στὴ θέσι τους θὰ σὰς κάνω νὰ κερδίσετε ἑκατὸ χιλιάδες!

Ἄπο κ. Ζόρνταν θ' ἀναπηδοῦσε, ἀν δὲν ἦταν ξαπλωμένος. Ὡστόσο, περιωρίστηκε νὰ σπαρταρήσει καὶ ρωτάει:

— Μὲ τί τρόπο θὰ γίνῃ αὐτό;

— Ἀπλούστατα: Ὁ γάμος μας θὰ γίνῃ ἐδῶ στὸ ἀσανσέρ!... Πεταχτῆτε λοιπὸν μιὰ στιγμή στὸ τηλεφῶνο καὶ ζητήστε ἐκ μέρους μου τὸν ἀρχισυντάκτη τῶν «Τάϊμς τῆς Νέας Ὠρκῆς»... Καὶ πέστε του τὰ ἑξῆς: «Ὁ διάσημος ἠθοποιὸς Τζίμ Χότσκις, τελεῖ σὲ λίγο τοὺς γάμους του μέσα στὴν καμπίνα ἑνὸς χαλασμένου ἀσανσέρ! Πόσα προσφέρετε γιὰ νὰ ἀναγράψῃ μονάχα ἡ δική σας ἔφημερίς, τίς ἐνδιαφέρουσες λεπτομέρειες τοῦ γάμου;... Σημειώστε ἀκόμα, ὅτι νόμφα εἶνε ἡ θελκτικώτατη κόρη τοῦ γνωστοτάτου πολυτάλαντου κυρίου Ζόρνταν!»... Αὐτὰ τηλεφωνῆστε, κύριε Ζόρνταν, ἐκ μέρους μου... Καὶ σύμφωνα με τὴν ἀπάντησι πού θὰ σὰς δώσουν, κανονίζετε τὴ στάσι σας!

Ἄπο κ. Ζόρνταν κυττάει με βλέμμα θαυμασμοῦ, τὸν ἐπιχειρηματικώτατον ἠθοποιὸ κ' ὑποψήφιο γαμβρό του. Τρέχει ἀστραπιαία στὸ τηλεφῶνο. Οἱ δυὸ ἀγαπημένοι, σφιχτὰ ἀγκαλιασμένοι, περιμένουν στὸ βᾶθος τοῦ ἀσανσέρ, με τριπλασία ἀγωνία τώρα, τὴν ἐξέλιξι τῆς καταστάσεως...

Καὶ νά:

— Οὐρραα!... Ζήτω!... Νίκη!... οὐρλιάζει τρεχάτος καὶ χυρούμενος, ὁ κ. Ζόρνταν. Με τὴν εὐχὴ μου νὰ παρῆτε, παιδιὰ μου!... Ἐκατὸν πενήντα χιλιάδες δολλάρια, προσφέρουν οἱ «Τάϊμς»!... Καί... καὶ μάλιστα θὰ σὰς στεφανώσω, μέσα στὸ ἀσανσέρ, ὁ ἴδιος ὁ ἀρχισυντάκτης!

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣΜΟΙ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Τελευταῖα στὴν Νέα Ὠρκῆ, πέθανε ἕνας Ἀμερικανὸς ἐκατομμυριούχος, ὀνομαζόμενος Τζῶν Σμύθσον, ὁ ὁποῖος ἀφήσε τὴν ἐξῆς παράξενη διαθήκη:

«Στὴ σύζυγό μου Ἐλισάβετ, ἡ ὁποία, χάρις στὴ θλακεία μου ἔγινε σύζυγός μου καὶ ἡ ὁποία... διέσυρε τ' ὄνομά μου με ἀξιοθαύμαστο ζῆλο, κληροδοτῶ ἐτήσιο εἰσόδημα 20 λίρῶν καὶ μαζὺ μ' αὐτὲς τὸ ἐπίσημο κείμενο μιᾶς προγενεστέρως διαθήκης μου, διὰ τῆς ὁποίας εἶχα τότε τὴν ἀνοησία νὰ τῆς ἀφήνω ὅλη μου τὴν περιουσία, 130.000 λίρες στερλίνες δηλαδή.

Ἐπίσης ἀφήνω 5 σελλίνια στὴν ἀνεψιά μου Μαργαρίτα Ὀνέλ, ἡ ὁποία ἀντὶ νὰ πηγαίη κάθε Κυριακὴ στὴν ἐκκλησία, προτιμοῦσε νὰ πίνῃ κρυφὰ καὶ νὰ μεθάη. Ἐπὶ πλέον τὴν ἀπαλλάσσω ἀπὸ τὴν ὑποχρέωσι νὰ παρασταθῇ στὴν κηδεῖα μου, γιατί εἶνε ζήτημα ἀν θὰ μπορῆ νὰ σταθῇ στὰ πόδια της.

Λυποῦμαι πολὺ πού δὲν μπορῶ νὰ κληροδοτήσω ἕνα φαρμακερὸ φεῖδι στὸν... φίλο μου Κάρλ Κιουνάργκ. Παραγγέλλω ὅμως ν' ἀγορασθῇ καὶ νὰ τοῦ δοθῇ ἕνα σκυλόψαρο... Ὁ... καλὸς αὐτὸς φίλος μου, δὲν ἔλειψε ποτὲ ἀπὸ κανένα δειπνοῦ μου καὶ εἰς ἀντάλλαγμα, συνήθιζε νὰ με συκοφαντῇ σ' ὅλον τὸν κόσμον.

Οἱ δυὸ ἀγαπημένοι περιμένουν τὴν ἐξέλιξι τῆς καταστάσεως

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ποῦ δφεύλονται μερικὲς περίεργες μόδες. Ἡ περροῦκες καὶ τὰ ψηλά τακούνια.— Τί εἶνε δημοσιογραφία. κτλ. κτλ.

Ἄπο διάσημος ἱστοριοδίφης Οὐγκο Καπστάιν, καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ἰένας, εἶχε τὴν ὑπομονὴ νὰ ἐξακριβώσῃ ποῦ δφεύλονται μερικὲς μόδες τῶν περασμένων αἰώνων.

Τὰ περίφημα κολλάρια «κανοντοῖνι» πού ἐφοροῦσαν ἡ μεγάλες ἀρχόντισσες τῆς ἐποχῆς τῆς Ἀναγεννήσεως, τὰ πρωτοφόρεσε μιὰ Γαλλίδα ἀριστοκράτις, εὐνοουμένη τοῦ Ἑρρίκου 2οῦ γιὰ νὰ κρύβῃ τὸν λαϊμὸ τῆς πού ἦταν λίγο ἀσχημος. Καὶ σιγά-σιγά τὴν ἐμιμήθησαν ὅλες ἡ κυρίες τῆς Αὐλῆς.

Ἄπο Λουδοβίκος 14ος πάλι, ἐπειδὴ εἶχε μιὰ μεγάλη οὐλὴ στὸ κεφάλι του, ἐπενόησε τίς τεχνητὲς περροῦκες, τίς ὁποῖες ἐπὶ ἑκατὸ καὶ πλέον ἔτη ἐφοροῦσαν οἱ εὐπατρίδαι τῆς Εὐρώπης.

Τὰ ὑπερύψηλα γυναικεία τακούνια, τὰ γνωστὰ μετὸ ὄνομα τακούνια «Λουί - Κένζ», τὰ ἐλανσάρησε ἡ μαρκησία Πομπαδούρ, ἡ διάσημη εὐνοουμένη τοῦ Λουδοβίκου 15ου, ἐπειδὴ, παρ' ὅλη τὴν ὠμορφιά της, εἶχε πολὺ κοντὸ ἀνάστημα.

Τίς μακρυὲς φοῦστες με τὴν μεγάλη οὐρὰ τίς ἐπενόησαν μερικὲς ἀριστοκράτιδες τῆς Αὐλῆς τοῦ Λουδοβίκου 14ου γιὰ νὰ κρύβουν τὰ πόδια τους πού ἦταν ὑπερβολικὰ δύσμορφα.

Τὰ γυναικεία περιλαίμια, τέλος, τὰ ἐφοροῦσαν ἡ κυρίες τῆς Αὐλῆς τοῦ Ἑρρίκου 3ου, γιὰ νὰ μιμηθοῦν τὴν βασίλισσα Αἰκυτερίνη τῶν Μεδίκκων, ἡ ὁποία τὰ ἐφοροῦσε ἐπειδὴ εἶχε λαϊμὸ πολὺ μακρὺ.

Ἄπο ἕνας διάσημος Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος τοῦ περασμένου αἰῶνος, ἔδωσε τὸν ἀκόλουθο χιουμοριστικὸν ὀρισμὸ τῆς δημοσιογραφίας καὶ τῆς δημοσιογραφικῆς εἰδήσεως:

«Ἐάν ἕνα σκυλὶ δαγκώσῃ ἕνα ἄνθρωπον, αὐτὸ δὲν ἀποτελεῖ εἰδήσι ἀξία νὰ γραφῇ στὴν ἐφημερίδα. Ἐάν ὅμως ἕνας ἄνθρωπος δαγκώσῃ ἕνα σκυλὶ αὐτὸ ἀποτελεῖ δημοσιογραφικὴ εἰδήσι μεγίστης σημασίας.»

Σὲ πολλὰς ἐπαρχίας τῆς Πολωνίας οἱ χωρικοὶ πιστεύουν ὅτι οἱ νεκροὶ — τοῦλάχιστον τίς πρώτες ἑβδομάδες μετὰ τὸν θάνατό τους—ξαναγυρίζουν στὸν τόπο, ὅπου ἔζησαν καὶ θυσανίζουν τοὺς ζωντανοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους των, ἀνοίγουν με κρότο τίς πόρτες καὶ τὰ παράθυρα, ἀναποδογυρίζουν τὰ ἐπιπλα, ξυπνοῦν τοὺς κοιμισμένους γιὰ νὰ τοὺς τρομάξουν με τὴν ἐμφάνισί τους κλπ. Γιὰ νὰ κατευνάσουν λοιπὸν τοὺς νεκροὺς των, οἱ Πολωνοὶ χωρικοὶ, ὅταν τοὺς θάβουν θάζουν στὶς τσέπες τους ἕνα ποσὸν χρημάτων.

Ἄπο, μετὰ τὸν πόλεμον, ἡ ἀξία τοῦ πολωνικοῦ μάρκου εἶχε ξεπέσει τόσο πολὺ, ὡστε με μιὰ πεντάρα νὰ ἀγοράσῃ κανεὶς δισεκατομμύρια χάρτινα μάρκα, οἱ νεκροὶ Πολωνοὶ πηγαιναν στὸν ἄλλον κόσμον ἔχοντες στὶς τσέπες τους ἑκατοντάδες... δισεκατομμυρίων χάρτινων μάρκων. Ἄπο τότε ὅμως πού τὸ πολωνικὸ μάρκο ἀνέκτησε τὴν παιλαία του ἀξία, οἱ Πολωνοὶ χωρικοὶ στὶς τσέπες των νεκρῶν θάζουν πολὺ λίγα μάρκα. Ἄλλα φαίνεται ὅτι ἡ ταιγκουνιά αὐτῆ, ὅπως ἀναφέρει μιὰ πολωνικὴ ἐφημερίς, κάνει νὰ θυμῶνουν οἱ νεκροὶ, οἱ ὁποῖοι γυρίζουν στὰ χωριά τους καὶ παιδεύουν τοὺς συγγενεῖς των.

Γι' αὐτὸ οἱ χωρικοὶ τῆς Πολωνίας καὶ ἰδίως τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Μαζουρίας ψάχνουν με κάθε τρόπο νὰ βροῦν ἀπὸ τὰ παλαιὰ ξεπεσμένα χάρτινα μάρκα γιὰ νὰ ξαναθάβουν πάλι ἑκάσας αὐτῆ ἔκανε ὡστε νὰ ἀρχίζουν νὰ ἀποκτοῦν κάποια ἀξία τὰ παλαιὰ χάρτινα μάρκα.

Οἱ φάκελλοι τῶν ἐπιστολῶν χρησιμοποιήθηκαν γιὰ πρώτη φορά στὰ 1839.

Ἡ πρώτη ὑδραντλία κατασκευάστηκε στὰ 1850.

Ἡ πρώτη ἀνύψωσις με ἀερόστατο ἔγινε στὰ 1873.

Τὰ πρῶτα σπέρτα κατασκευάστηκαν στὰ 1829.

Τὰ πρῶτα ὁρολόγια κατασκευάστηκαν στὴ Νυρεμβέργη, κατὰ τὸ ἔτος 1477.

Τὸ πρῶτο τηλεσκόπιον τέλος χρησιμοποιήθηκε στὴν Ἀγγλία τὸ 1608.